

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Karla Šimky a JUDr. Jaroslava Hubáčka v právní věci žalobce: **M. V.**, zastoupen Mgr. Zdeňkem Brunclíkem, advokátem se sídlem Lidická 710/57, Brno, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**, se sídlem Žerotínovo nám. 3/5, Brno, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 7. 3. 2011, č. j. 57 A 42/2010 – 268,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žalovaný **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti částku 2880 Kč, a to k rukám jeho zástupce do patnácti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

Krajský soud v Brně rozsudkem ze dne 7. 3. 2011, č. j. 57 A 42/2010 – 268, zrušil rozhodnutí Krajského úřadu Jihomoravského kraje (dále jen „stěžovatel“) ze dne 30. 8. 2006, č. j. JMK 94596/2006, sp. zn. S-JMK 94596/2006/OD-Ko, jímž bylo změněno rozhodnutí Magistrátu města Brna, odboru dopravně-správních činností, oddělení sankčních řízení ze dne 13. 6. 2006, č. j. ODSČ-82057/05-FI, tak, že žalobce (dále jen „účastník řízení“) byl uznán vinným tím, že dne 11. 9. 2005 kolem 12:55 h při řízení osobního automobilu v nepřehledném místě před železničním viaduktem nesledoval dostatečně provoz na komunikaci v panoramatickém zrcadle, takže neviděl, že pod viadukt najíždí z protisměru jiné vozidlo, a pokračoval v jízdě nikoliv zcela při pravém okraji vozovky, takže došlo ke střetu s tímto vozidlem (levých předních rohů těchto vozidel), čímž se dopustil přestupku proti bezpečnosti a plynulosti silničního provozu podle ust. §

22 odst. 1 písm. c) zákona č. 200/1990 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“) porušením ust. § 5 odst. 1 písm. b) a § 11 odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o provozu na pozemních komunikacích“), za což mu byla uložena pokuta ve výši 3000 Kč. Jádrem sporu mezi účastníky je neshoda ve zjištění skutkového stavu rozhodného pro závěr o odpovědnosti účastníka řízení za přestupek. V konkrétním případě je zřejmé, že dopravní nehodu způsobilo buď jednání účastníka řízení nebo jednání řidiče protijedoucího vozidla MUDr. K., nebo jednání obou současně. Krajský soud doplnil dokazování výslechem svědka Ch., který se účastnil vyšetřování příčin předmětné dopravní nehody, ale ani tímto se situaci nepodařilo objasnit natolik, aby mohl jednání účastníka řízení označit za zaviněné a shledat, že přestupek, z něhož je vinen, jednoznačně spáchal. Svědek se vyjádřil jednak z hlediska svých zkušeností dopravního policisty a dále z hlediska zkušenosti řidiče dopravního podniku města Brna. Jeho posouzení dopravní situace se liší od posouzení, které uvedl znalec ve znaleckém posudku. Provedení ohledání na místě samém a vypracování revizního posudku překračuje rámec přezkumného řízení prováděného soudem. Zjištění skutečností rozhodných pro vydání rozhodnutí a uznání viníka dopravní nehody je zapotřebí jednoznačně doplnit. Stěžovatel, pokud bude opětovně posuzovat jednání účastníka řízení, musí vzít v úvahu, který z řidičů svoji povinnost patřičného snížení rychlosti, držení se co nejvíce vpravo a pozorného sledování protisměru splnil a který nikoli. Je docela možné, že ji nesplnil ani jeden a že do prostoru podjezdu vjeli rychleji než bylo podmínkám odpovídající, příliš u středu vozovky či nepozorně oba účastníci dopravní nehody. Toho, který uvedenou povinnost splnil, nebude zásadně možno za splnění dalších podmínek, zejména pokud adekvátně reagoval na protijedoucí vozidlo, tj. včas a účinně brzdil a nevjel do protisměru, považovat za osobu, která svým jednáním způsobila dopravní nehodu. Stěžovatel se musí zabývat tím, aby nad vší rozumnou pochybnost bylo zjištěno, že účastník řízení vyjížděl do prostoru kolem podjezdu nadkritickou rychlostí, že jel příliš u středu vozovky nebo že nedostatečně sledoval dostupnými prostředky (včetně dostatečně často opakovaného pohledu do panoramatického zrcadla z míst, do nichž mohl vidět) protisměr nebo že by při vynoření se vozidla z protisměru adekvátně nezareagoval. Stěžovatel musí především zjistit kritický bod, kdy řidič může sledovat situaci v zrcadle a situaci před sebou, což zřejmě bez znaleckého posouzení nebude možné. Bude brát v úvahu zaměření postavení umístění tohoto zrcadla v době, kdy došlo k dopravní nehodě. Z hlediska námitek účastníka řízení bude stěžovatel při stanovení revizního znaleckého posudku klást znalci především takové otázky, které vyplynuly z tohoto řízení, a bude vycházet ze str. 7 a 24 znaleckého posudku, které byly zejména účastníkem řízení napadány. Teprve poté bude moci správní orgán posoudit zjištěné skutečnosti tak, aby mohl označit viníka dopravní nehody.

Proti tomuto rozsudku podal stěžovatel v zákonné lhůtě kasační stížnost, kterou opíral o ust. § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s., v níž především namítal, že rozsudek krajského soudu je nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů. Řízení před krajským soudem bylo dále zatíženo vadou spočívající v neodůvodnění neprovedení důkazu výslechem znalce Ing. Sedláka, který stěžovatel navrhl. Krajský soud přihlédl k žalobním námitkám, které nevznesl účastník řízení v odvolacím řízení a k důkazům, které byly provedeny až při jednání, o kterých stěžovatel nemohl v době odvolacího řízení vědět, a které tudíž nemohl ani vzít v úvahu a zabývat se jimi. Pokud krajský soud připustil další dokazování, posuzoval napadené správní rozhodnutí za odlišné skutkové situace než za jaké bylo vydáno. Podle názoru stěžovatele vzal krajský soud výpověď svědka Ch. za

zásadní v tom, že zpochybnila závěry stěžovatele o průběhu dopravní nehody a jejím právním posouzení. Svědek Ch. se vyjádřil jak situaci jako policista šetřící danou nehodu viděl. Přitom z jeho strany nešlo o odborné posouzení objektivních a exaktních okolností. Stěžovatel při svých skutkových závěrech vycházel významným způsobem ze znaleckého posudku Ing. Sedláka se specializací na technické příčiny dopravních nehod. Z rozsudku krajského soudu nejsou zřejmé úvahy, jimiž soud konfrontoval zjištění, jež učinil z výslechu bývalého policisty Ch., se závěry znaleckého posudku. Krajský soud neuvedl, v čem považoval znalecký posudek za věcně nesprávný nebo nedostatečný. Přiznal tedy určitou váhu jednomu důkazu (výpovědi svědka Ch.) oproti důkazu jinému (znaleckému posudku), aniž by podrobně a přesvědčivě zdůvodnil, proč tak učinil a co usoudil o rozporech, které v těchto dvou důkazech shledal. Odůvodnění rozsudku krajského soudu je tak nedostatečné. Svědectví policistů, zejména Ch., se netýkalo faktických okolností, které mohl ve vztahu k dopravní nehodě vnímat, ale jeho vlastního právního posouzení dopravní nehody. Posouzení přestupkové odpovědnosti však není aspektem, který by měl být předmětem dokazování výslechem svědka. Posouzení skutkových okolností z hlediska odpovědnosti za přestupek nemůže být předmětem dokazování, ale předmětem úvah správního orgánu a soudu. Svědectví bývalého policisty Ch. tak nemohlo mít pro posouzení zákonnosti a správnosti správního rozhodnutí pro krajský soud racionálně valný význam, protože z něj soud zjistil v podstatné části jen názor tohoto svědka na nehodu, ale nikoli skutkové okolnosti nehodového děje. Naopak znalecký posudek Ing. Sedláka byl důkazem, který objasňoval konkrétní nehodový děj. Z tohoto důkazu, na rozdíl od výslechu svědka Ch., bylo možno zjistit, kde se které vozidlo nacházelo, jakou jelo rychlostí, kde který účastník nehody mohl toho druhého spatřit, zda a jak mohl reagovat. Výslech svědka Ch. tak nemohl být posouzen jako důkaz, který by vyvracel skutečnosti vyplývající ze znaleckého posudku. Stěžovatel dále namítal, že nelze beze zbytku přijmout tvrzení svědka Ch., že zrcadlo slouží řidičům jedoucím od Černovic. To je jen jeho vlastní náhled na situaci, ale objektivně o viditelnosti přes panoramatické zrcadlo nic nevypovídá. Zatímco tento svědek tuto skutečnost bez dalšího tvrdí, znalec vysvětlil, proč řidič jedoucí od Černovic těžko může pozorovat situaci přes zrcadlo. Krajský soud proto dospěl k nesprávnému závěru, jestliže tvrzení svědka přiznal relevanci, ačkoli nešlo o svědka dopravní nehody, takže k jejímu průběhu a příčině nemohl podat žádné rozhodné informace. Proto stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Účastník řízení ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že kasační stížnost je nepřípustná ve smyslu ust. § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. Krajský soud se při posouzení věci zcela řídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu vysloveným v rozsudku ze dne 11. 3. 2010, č. j. 7 As 4/2010 – 226, a rozhodnutí stěžovatele zrušil s tím, že v dané věci je pro zjištění a uznání viníka dopravní nehody zapotřebí jednoznačně doplnit skutkový stav, neboť jde o tzv. malé trestní řízení, tedy jde o posouzení odpovědnosti účastníka řízení za přestupek. Znalecký posudek nepřináší žádné objasnění skutkových okolností, ale obsahuje pouze popis pravděpodobného průběhu dopravní nehody. Stěžovatel přitom nezpochybnil, že se účastník řízení do panoramatického zrcadla podíval cca 30 m před viaduktem, tzn. 5 m před umístěním zrcadla. Tímto se nemohl dopustit nesledování situace v provozu, naopak to byla poslední možnost, kterou měl k tomu, aby situaci v provozu sledoval prostřednictvím panoramatického zrcadla. Postupem, kdy stěžovatel na základě odvolání změnil rozhodnutí správního orgánu I.

stupně, byla účastníku řízení odňata možnost proti takto změněnému rozhodnutí podat opravný prostředek. Navíc výroková část rozhodnutí o odvolání neobsahuje žádný popis skutkových okolností ani popis právní kvalifikace. Proto účastník řízení navrhl, aby kasační stížnost byla zamítnuta.

Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval otázkou přípustnosti kasační stížnosti. Vzhledem k tomu, že zrušil předchozí rozsudek krajského soudu pro nepřezkoumatelnost, nezabýval se věcně tím, zda jednání účastníka řízení bylo skutečně příčinou dopravní nehody a zda jeho zavinění bylo prokázáno. Stížní námitky týkající se hodnocení důkazů krajským soudem ve vztahu k této otázce a procesního postupu krajského soudu jsou tedy přípustné.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s ust. § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti, a přitom sám neshledal vady uvedené v odst. 3, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že při přezkumu správního rozhodnutí rozhoduje krajský soud v plné jurisdikci (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 6. 2006, č. j. 1 As 42/2005 – 62, publ. pod č. 1617/2008 Sb. NSS a na www.nssoud.cz). Soud je oprávněn podle ust. § 77 s. ř. s. provést dokazování za účelem ověření, zda skutkový stav, z něhož správní orgán při svém rozhodování vycházel, byl zjištěn správně. Za tímto účelem je oprávněn provést i jiné důkazy, než jaké provedl a z jakých vycházel správní orgán. Výtka stěžovatele, že se s námitkami vznesenými v žalobě nemohl ve správním řízení seznámit, proto neobstojí, obzvláště s ohledem na to, že stěžovatel na základě odvolání výrok rozhodnutí Magistrátu města Brna změnil, a účastník řízení proto mohl proti němu uplatnit své námitky až v žalobě. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu již navíc tuto právní otázku vyřešil v usnesení ze dne 26. 8. 2008, č. j. 7 Afs 54/2007 - 62, publ. pod č. 1742/2009 Sb. NSS a na www.nssoud.cz, v němž uvedl, že *„(ž)alobce je oprávněn uvést v žalobě všechny důvody, pro které považuje napadené správní rozhodnutí za nezákonné. Tomu nebrání skutečnost, že některé z nich neuplatnil již v odvolacím řízení, ač tak učinit mohl. Ustanovení § 5 s. ř. s. na rozsah přezkumné činnosti soudu nedopadá.“*

V předchozím zrušujícím rozsudku ze dne 11. 3. 2010, č. j. 7 As 4/2010 – 226, Nejvyšší správní soud zdůraznil, že přednost, kterou měl účastník řízení na základě dopravního značení, v žádném případě nelze považovat za právo účastníka řízení bez dalšího vjet rychlostí, která je z fyzikálního hlediska ještě bezpečná, s ohledem na poloměr zatáčky a stav komunikace, do úzkého prostoru před podjezdem, do něhož se nevejde více než jeden osobní automobil. Za každých okolností je totiž řidič povinen respektovat ust. § 4 písm. a) zákona o provozu na pozemních komunikacích a chovat se ohleduplně a ukázněně, aby svým jednáním neohrožoval život, zdraví nebo majetek jiných osob ani svůj vlastní, a své chování je povinen přizpůsobit mimo jiné stavebnímu a dopravně technickému stavu pozemní komunikace, situaci v provozu na pozemních komunikacích a svým schopnostem. Vjíždí-li tedy řidič do nepřehledného úseku v podobě silnice s úzkým podjezdem pod železniční tratí se dvěma vcelku ostrými zatáčkami ve tvaru „S“, takže řidič protijedoucího vozidla vidí jeho vozidlo teprve v bezprostřední blízkosti před podjezdem

(a stejně tak s minimálním předstihem vidí on přijíždějící protijedoucí vozidla), je povinen snížit svoji rychlost natolik, aby byl vždy schopen bezpečně zastavit tzv. „na viděnou“. Je tedy povinen jet jen tak rychle, aby byl s ohledem na zakřivení zatáček a dostupný výhled do zatáčky či do podjezdu schopen bezpečně zastavit na vzdálenost, na kterou spatří ze zatáčky či z podjezdu přijíždějící protijedoucí vozidlo. Samozřejmě je také povinen, a to nejen podle ust. § 11 odst. 1 zákona o provozu na pozemních komunikacích, držet se co nejvíce při pravém okraji vozovky, aby v zužujícím se profilu silnice co nejblíže před podjezdem zachoval možnost minout se s protijedoucím vozidlem bez srážky jejich levých předních částí. Také je povinen se zvýšenou pozorností a za pomoci všech prostředků, které se mu v dané situaci nabízejí, tedy i sledováním panoramatických zrcadel umístěných u kraje silnice a umožňujících v určité míře „vidět za roh“, sledovat, zda z protisměru nepřijíždí vozidlo. Toto nepochybně vyplývá z ust. § 4 písm. a) i z § 5 odst. 1 písm. b) zákona o provozu na pozemních komunikacích.

Z uvedeného je tedy zřejmé, že tak nepřehledný úsek silnice, o jaký jde v projednávané věci, klade vysoké nároky na pozornost a opatrnost řidičů. Vyšetřování příčin dopravní nehody v tomto úseku silnice klade také vysoké nároky na policisty a správní orgány, kteří musí zjistit jednání, které bylo příčinou dopravní nehody, prokázat zavinění řidiče a unést tak důkazní břemeno (srov. nález Ústavního soudu ze dne 16. 6. 2011, sp. zn. I. ÚS 864/11, dostupný na http//nalus.usoud.cz).

Stěžovatel namítal, že krajský soud nevysvětlil, proč neprovedl stěžovatelem navržený důkaz výslechem znalce Ing. Sedláka. I když krajský soud pochybil, pokud výslovně neodůvodnil neúčelnost a nepotřebnost pro posouzení důvodnosti žaloby tohoto důkazu, neměla tato vada sama o sobě vliv na zákonnost jeho rozsudku. Skutkové nejasnosti, které krajský soud v odůvodnění svého rozsudku správně označil, se totiž týkaly zejména skutečné rychlosti a kritického bodu před vjezdem do zatáčky před viaduktem, resp. průběhu rozhodného děje kritického časového okamžiku, do něhož měl a mohl ten který účastník dopravní nehody možnost druhého účastníka vidět. Za těchto okolností nebyl znalecký posudek postačujícím důkazem prokazujícím zavinění účastníka řízení, neboť tyto otázky dostatečně neřešil a musel by být přinejmenším důkladně doplněn a rozšířen. To by však již přesáhlo přiměřený rozsah dokazování v soudním řízení, které má být zásadně zaměřeno na prověření správnosti a úplnosti důkazů provedených správním orgánem, a nikoli poprvé zjišťovat meritum skutkového stavu za situace, kdy tak neučinil správní orgán. Ze znaleckého posudku je totiž zřejmé, že znalec vycházel z maximální mezní rychlosti, kterou řidiči ještě mohli projet obloukem zatáčky, neboť na místě se nezachovaly žádné stopy, z nichž by mohl skutečnou rychlost vozidel zjistit. Není tedy pravda, jak tvrdí stěžovatel v kasační stížnosti, že znaleckým posudkem byla prokázána skutečná rychlost obou řidičů. Tato naopak doposud prokázána nebyla, neboť jediné, co bylo prokázáno, je, že bylo fyzikálně vyloučeno, aby řidiči v daném úseku jeli větší než znalcem určenou mezní rychlostí. Vzhledem k závěru vyslovenému v předchozím zrušujícím rozsudku Nejvyššího správního soudu, ovšem ani takto znalcem stanovená rychlost nemusí odpovídat požadavkům, kladeným na řidiče v tomto úseku, zejména co se týká rychlosti v okamžiku, kdy oba mají povinnost sledovat a vyhodnotit situaci v panoramatickém zrcadle a řidič přijíždějící od Chrlic poté ještě situaci těsně před vjezdem pod viadukt.

Účastník řízení byl uznán vinným, že způsobil dopravní nehodu tím, že nesledoval dostatečně provoz na komunikaci v panoramatickém zrcadle, takže neviděl, že pod viadukt najíždí z protisměru od Černovic jiné vozidlo, a pokračoval v jízdě nikoliv zcela při pravém okraji vozovky. Toto jednání bylo správními orgány označeno za příčinu dopravní nehody. Na základě výpovědi svědka Ch. však vznikly pochybnosti, zda takto pojmenované jednání bylo skutečně příčinou, která v konečném důsledku vedla ke kolizi vozidel. Krajský soud výpověď svědka správně vyhodnotil, vedle hodnocení obsahu znaleckého posudku, jako jeden z důkazů zpochybňujících závěry znaleckého posudku, zejména v otázce chování řidičů v daném dopravním úseku (rychlost a sledování provozu v panoramatickém zrcadle).

S ohledem na složitost daného úseku silnice je pochybnost ve vztahu ke správnosti závěrů znaleckého posudku Ing. Sedláka dostatečná k tomu, aby soud shledal zjištění skutkového stavu nedostatečným. Tato pochybnost se týká zvláště toho, který řidič v klíčovém okamžiku nezpomalil až „na viděnou“ a situaci před a pod viaduktem v tomto složitém úseku nevyhodnotil správně. Komu v dané situaci mělo sloužit panoramatické zrcadlo, je také jedna z otázek, jež zůstaly nedořešeny. Pouze to, který z řidičů mohl protijedoucího řidiče v zrcadle „lépe vidět“, není dostatečnou argumentací pro posouzení jejich způsobu sledování provozu v panoramatickém zrcadle. Je logické, že pro řidiče jedoucího od Černovic zrcadlo nemůže být umístěno tak, aby v něm „lépe viděl“, a to s ohledem na to, že musí být umístěno až za viaduktem a musí v něm být zobrazena silnice vedoucí k viaduktu od Chrlic. Jeho umístění v jiném místě by ztrácelo smysl. Nesledování situace v panoramatickém zrcadle pak musí zapadat do nezpochybnitelného řetězce průběhu skutkového děje, jehož součástí musí být i zjištění skutečné rychlosti obou vozidel i toho, zda a příp. do kdy se pohybovala vždy při pravém okraji vozovky. Tento průběh skutkového děje musí správní orgán jednoznačně prokázat a nikoliv zpětně dotvářet v soudním řízení rozsáhlým dokazováním a případným doplňováním závěrů znalce, který vycházel z pravděpodobných hodnot a z toho, pro kterého z řidičů je situace v panoramatickém zrcadle přehlednější. Jestliže výsledky dokazování provedeného soudem podstatně zpochybnily skutkové závěry, z nichž vycházel správní orgán v napadeném rozhodnutí, a zpochybnily tak i správnost právních závěrů, na nichž je založeno rozhodnutí o přestupku, krajský soud nepochybil, pokud rozhodnutí stěžovatele zrušil, aniž by dokazování nad takto provedený rámec doplňoval.

Z výše uvedených důvodů proto Nejvyšší správní soud kasační stížnost podle ust. § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl. Ve věci rozhodl v souladu s ust. § 109 odst. 1 s. ř. s., podle něhož rozhoduje Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti zpravidla bez jednání, když neshledal důvody pro jeho nařízení.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 věta první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.

Stěžovatel nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť ve věci neměl úspěch.

Naproti tomu úspěch účastník řízení, který měl ve věci plný úspěch má právo na náhradu nákladů, které mu vznikly v souvislosti s právním zastoupením. Náklady řízení sestávají z odměny advokáta za jeden úkon právní služby (vyjádření ke kasační stížnosti) v částce 2100 Kč [§ 7, § 9 odst. 3 písm. f), § 11 odst. 1 písm. d), vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů] a náhrady hotových výdajů 300 Kč (§ 13 odst. 3 citované vyhlášky), tedy celkem 2400 Kč. Protože zástupce účastníka řízení je plátcem daně z přidané hodnoty (dále jen „daň"), zvyšuje se jeho odměna o částku odpovídající této dani, kterou je povinen odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., ve znění pozdějších předpisů, tj. o 480 Kč. Celková částka odměny tedy činí 2880 Kč.

Nejvyšší správní soud nepřiznal účastníku řízení odměnu požadovanou za převzetí a přípravu zastoupení v řízení o kasační stížnosti a za písemné podání, v němž sdělil, že nenamítá podjatost žádného ze soudců Nejvyššího správního soudu, protože ze soudního spisu vyplynulo, že zastoupení trvá již od podání žaloby dne 9. 11. 2006 a formální doložení trvání vztahu zastoupení pro řízení o kasační stížnosti není materiálně úkonem ve smyslu ust. § 11 odst. 1 písm. b) citované vyhlášky (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2010, č. j. 7 As 61/2010 – 89, dostupný na www.nssoud.cz). Také vyčíslení nákladů a vyjádření se k osobám soudců nelze považovat za písemné podání týkající se věci samé. Za podání, se kterým je nutně spojen vznik nároku advokáta na mimosmluvní odměnu je třeba považovat jen takové podání, z něhož vyplývají pro věc nové skutkové či právní okolnosti a argumenty (důvody kasační stížnosti) (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 7. 2010, č. j. 7 Afs 56/2010 – 59, stejně jako rozsudek téhož soudu ze dne 9. 6. 2011, č. j. 7 As 28/2011 - 65, oba dostupné na www.nssoud.cz).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 8. září 2011

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu